

Lovforslag nr. L 111. Fremsat den 25. januar 1980 af landbrugsministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning

§ 1.

I lov nr. 58 af 4. marts 1964 om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning, som ændret ved lov nr. 178 af 21. marts 1973 og lov nr. 591 af 26. november 1975 foretages følgende ændringer:

1. § 4, stk. 2 og 3 affattes således:

»Stk. 2. Ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation som dyrlæge i henhold til § 5, stk. 1 eller 2, eller som har adgang til at udøve dyrlægegerning i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4.

Stk. 3. Såfremt behovet for dyrlægehjælp ikke kan fyldestgøres af de autoriserede dyrlæger, kan veterinærdirektoratet efter bemyndigelse fra landbrugsministeriet meddele veterinærstuderende, der opfylder nærmere af veterinærdirektoratet fastsatte studiekrav, midlertidig tilladelse til at bistå autoriserede dyrlæger under udøvelse af dyrlægegerning.«

2. § 5 affattes således:

»§ 5. Veterinærdirektoratet meddeler efter begæring autorisation som dyrlæge til den, der har bestået veterinæreksamen ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Stk. 2. Veterinærdirektoratet kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i stk. 1 nævnte uddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet. Autorisationen kan gøres betinget af, at den pågældende forinden har fulgt undervisningen i visse fag ved Den

kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og eventuelt aflagt prøve i disse fag. I autorisationen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af dyrlægegerning, ligesom den kan tidsbegrænses.

Stk. 3. Den der autoriseres som dyrlæge i medfør af stk. 1 eller 2 skal beherske det danske, svenske eller norske sprog samt aflægge et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 4. Landbrugsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af dyrlægegerning her i landet, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for dyrlæger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 5. Veterinærdirektoratet kan efter erklæring fra Det veterinære Sundhedsråd og Retslægerådet nægte at meddele en dyrlæge autorisation, såfremt den pågældende må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning på grund af varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sindssygdom, anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol, euforiserende stoffer o. lign. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 6. Landbrugsministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 7. Veterinærdirektoratet offentliggør navnene på dyrlæger, der autoriseres.«

3. I § 7, stk. 2, indsættes som nyt 1. pkt.:

»Stk. 2. En autoriseret dyrlæge, der ønsker at udøve de i § 4, stk. 1, litra a-c, omhandlede rettigheder, skal registreres i veterinærdirrektoratet som praktiserende dyrlæge.«

1. og 2. pkt. bliver herefter 2. og 3. pkt.

4. § 7, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Enhver praktiserende dyrlæge har inden for det område, hvor han har sit sædvanlige klientel, pligt til at påtage sig veterinært arbejde som et led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene.«

5. § 7 a affattes således:

»§ 7 a. En dyrlæge må kun udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til behandling af sygdomstilfælde hos dyr, når han selv har stillet en diagnose for sygdommen.

Diagnosen skal være stillet

- 1) efter en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse, som dyrlægen personligt har foretaget af det eller de syge dyr, eller
- 2) efter at dyrlægen har undersøgt materiale fra det eller de syge dyr eller ladet materialet undersøge på et statsligt eller andet dertil af landbrugsministeriet godkendt laboratorium, jfr. dog stk. 2, eller
- 3) efter at dyrlægen har gennemgået sygdommens symptomer og forløb med besættningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. I de i stk. 1, nr. 2 og 3, nævnte tilfælde er det en betingelse, at dyrlægen har et sådant kendskab til helbredstilstanden i besætningen og til besættningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på besætningen, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på dette grundlag.«

6. I § 7 b indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Der kan endvidere fastsættes bestemmelser om, at husdyr, der er behandlet med, har indtaget eller optaget lægemidler eller andre biologisk virksomme stoffer ikke må fjernes fra besætningen, og at produkter, der hidrører fra disse husdyr, ikke må anvendes til menneskeføde eller foder. I reglerne kan fastsættes de fornødne bestemmelser til sikring af, at de nævnte dyr og produkter ikke anvendes til menneskeføde eller foder.«

7. I § 11, stk. 1, ændres »§ 5, stk. 2« til: »§ 5, stk. 5«.

8. I § 11, stk. 2, indsættes som nyt litra a:

»a. Retten til at udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, jfr. § 7, stk. 2.«

Litra a-d bliver herefter litra b-e.

9. Efter § 11 indsættes:

»§ 11 a. Såfremt en autoriseret dyrlæge eller en dyrlæge, der har adgang til at udøve dyrlægegerning her i landet i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4, gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser om dyrlægers ordination, distribuering eller dispensering af receptpligtige lægemidler til dyr, kan han fratages de i § 11, stk. 2, litra c-e nævnte rettigheder.

Stk. 2. Fratagelse af rettigheder i henhold til stk. 1 sker for en tid fra 1 til 5 år eller indtil videre.«

10. I § 12, stk. 1, indsættes efter »§ 11«: »eller § 11 a«.

11. Efter § 15 indsættes:

»§ 15 a. En dyrlæge kan overfor veterinærdirrektoratet fraskrive sig sin autorisation eller en eller flere af de i § 11, stk. 2, omhandlede rettigheder. Fraskrivelsen kan være begrænset til at angå ordinerings af euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer. Autorisationen eller fraskrevne rettigheder generhverves, når en fastsat tidsfrist fra fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt generhverves efter ansøgning til veterinærdirrektoratet, såfremt der ikke foreligger omstændigheder, der ville kunne begrunde fratagelse af autorisationen eller rettigheder efter § 11 eller § 11 a.

Stk. 2. Såfremt veterinærdirrektoratet afslår at tillade generhvervelse af fraskrevne rettigheder, kan afgørelsen påklages til landbrugsministeren, hvis afgørelse efter reglerne i § 13 kan forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 3. Bestemmelsen i § 14 finder tilsvarende anvendelse.«

12. § 16 affattes således:

»§ 16. Når en dyrlæge mister, fraskriver sig eller generhverver en eller flere af de i § 11, stk. 1 og 2, og § 15, stk. 1, nævnte rettigheder, udsender veterinærdirrektoratet i for-

nødent omfang meddelelse herom. Dog giver Sundhedsstyrelsen apotekerne meddelelse om bortfald, fraskrivelse eller generhvervelse af en dyrlæges ret til at foreskrive receptpligtige lægemidler.«

13. § 18 affattes således:

»§ 18. Det er forbudt uden landbrugsministeriets tilladelse at oprette og drive laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af husdyrsygdomme.

Stk. 2. Det er forbudt uden særlig autorisation fra landbrugsministeriet at fremstille vacciner, sera og lignende produkter til forebyggelse af husdyrsygdomme eller til behandling af syge dyr. Forbudet gælder dog ikke for statens medicinske og veterinære laboratorier og institutter.

Stk. 3. Landbrugsministeriet kan fastsætte bestemmelser om de i stk. 1 omhandlede laboratoriers indretning og drift, herunder om efter hvilke metoder og arbejdsforskrifter laboratoriet skal foretage sine undersøgelser. Landbrugsministeriet kan endvidere fastsætte nærmere bestemmelser for de godkendte laboratoriers anvendelse af betegnelser, hvori »godkendt«, »autoriseret« eller lignende indgår.

Stk. 4. Veterinærdirektoratet fører tilsyn med de i henhold til stk. 1 godkendte laboratorier og de virksomheder, der opnår autorisation i henhold til stk. 2. Landbrugsministeriet kan fastsætte nærmere regler for udøvelsen af tilsynet, herunder om betaling for til-

synet.«

14. I § 19, stk. 1, indsættes efter »§ 7«: »§ 7 a«.

15. I § 19 indsættes efter *stk. 3*:

»*Stk. 4.* Der kan pålægges en virksomheds ejer eller bruger bødeansvar, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes ham som forsætlig eller uagtsom. For sådant bødeansvar fastsættes ingen forvandlingsstraf.

Stk. 5. For overtrædelser der begås af et aktieselskab, anpartsselskab, andelsselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. september 1980.

§ 3

De laboratorier, der ved lovens ikrafttræden har kunnet udøve deres virksomhed uden tilladelse i henhold til § 18, stk. 1, kan uden tilladelse fortsætte deres virksomhed inden for deres hidtidige områder indtil den 1. september 1982. Det er dog en betingelse, at laboratoriet inden den 1. oktober 1980 giver landbrugsministeriet oplysning om hvilke arbejdsområder, der er omfattet af virksomheden, samt om navnet på den ansvarlige leder af laboratoriet. Ansøgning om godkendelse til fortsat virksomhed efter 1. september 1982 skal indsendes til landbrugsministeriet inden den 1. april 1982.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

De europæiske Fællesskaber udstedte den 18. december 1978 2 direktiver om dyrlægegerning og dyrlægeuddannelse nemlig:

- Rådets direktiv af 18. december 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger, omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser (78/1026/EØF) og
- Rådets direktiv af 18. december 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som dyrlæger (78/1027/EØF).

Direktiverne, der er optaget som bilag 2 og 3 til lovforslaget, skal gennemføres ved nationale bestemmelser senest 2 år efter deres meddelelse, dvs. senest den 21. december 1980.

Bestemmelserne i direktiverne svarer i princippet til de bestemmelser, der er fastsat i tilsvarende rådsdirektiver for så vidt angår læger (75/362/EØF og 75/363/EØF) og sygeplejersker (77/452/EØF og 77/453/EØF). Disse direktiver er allerede gennemført i dansk lovgivning i henholdsvis lov om udøvelse af lægegerning og lov om sygeplejersker.

Direktiverne forpligter medlemsstaterne til at tilvejebringe fuld etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser i medlemsstaterne for dyrlæger, der er EF-statsborgere og har eksamensbevis fra en medlemsstat. Direktiverne omfatter såvel selvstændige som ansatte dyrlæger.

I forbindelse hermed skal fastsættes bestemmelser om:

1. meddelelse af autorisation
2. benyttelse af akademisk titel
3. udveksling af oplysninger om sanktioner i tilfælde af alvorlige embedsforsøelser
4. udveksling af tjenesteydelser og
5. etablering af et informationskontor.

Bestemmelser om autorisation af dyrlæger er fastsat i § 5 i lov om veterinærvæsenet samt om udøvelse af dyrlægegerning, i det følgende kaldet

dyrlægeloven. I henhold til § 4, stk. 2, i loven har kun den, der har modtaget autorisation ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge.

Autorisation som dyrlæge meddeles af veterinærdirektoratet. Efter de gældende regler er det en betingelse, at den pågældende har bestået veterinæreksamen fra Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole eller den tilsvarende højskole i Norge, Sverige eller Finland og for kandidater fra de øvrige skandinaviske højskoler, at de har gennemgået et kursus ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole. Personer der har bestået veterinæreksamen uden for de nordiske lande skal have fulgt undervisningen ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og bestået en prøve i visse fag samt beherske det danske, norske eller svenske sprog.

Som det fremgår af foranstående kan man ikke opretholde kravene til sprogkundskaber og eksamen fra en nordisk veterinær- og landbohøjskole for så vidt angår dyrlæger fra de øvrige EF-lande. Dyrlægeloven må derfor ændres for så vidt angår kandidater fra de øvrige EF-lande.

Der føres endvidere forhandlinger om en overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked for dyrlæger, og en sådan overenskomst vil i øvrigt eventuelt også kunne nødvendiggøre ændringer i den nuværende bestemmelse i § 5 i loven.

Det er fundet mest hensigtsmæssigt, at EF-direktiverne og bestemmelserne i en eventuel kommende overenskomst gennemføres ved bekendtgørelse på tilsvarende måde som for lægers og sygeplejerskers vedkommende. En bemyndigelse hertil for landbrugsministeren er medtaget i § 1, nr. 2, i lovforslaget.

I forbindelse med lovrevisionen er det endvidere fundet hensigtsmæssigt at gennemføre en række ændringer af bestemmelserne ud over, hvad der er fornødent for at gennemføre EF-direktiverne om dyrlægers etableringsret.

I dyrlægelovens § 4, stk. 3 er fastsat, at såfremt behovet for dyrlægehjælp ikke kan fyldestgøres af de autoriserede dyrlæger under større epizootier, kan veterinærdirektoratet efter bemyndigelse fra landbrugsministeriet og på nærmere betingelser

meddele veterinærstuderende midlertidig tilladelse til at bistå de autoriserede dyrlæger. Der har i de senere år vist sig et behov for, at veterinærstuderende der har gennemgået et kursus i kødkontrol, bistår dyrlægerne på slagterier ved kødkontrollen i ferieperioder m.v. Den nævnte ordning er godkendt af landbrugsministeriet ud fra en analogi af dyrlægelovens § 4, stk. 3. Det findes imidlertid rigtigst at ændre loven, således at der klart er hjemmel til den nævnte ordning. Det kan samtidigt ikke afvises, at der eventuelt senere vil vise sig et behov for, at veterinærstuderende – også af hensyn til deres senere virke – i en periode kan bistå de praktiserende dyrlæger i deres gerning.

Efter dyrlægelovens § 18, stk. 1, er det forbudt uden landbrugsministeriets tilladelse at oprette og drive laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af smitsomme husdyrsygdomme, hvis bekæmpelse omfattes af lovgivningen.

Formålet med bestemmelsen er at åbne for mulighed for, at der kan føres fornøden kontrol med, at sådanne virksomheder drives på forsvarlig måde.

Begrænsningen til »konstatering af smitsomme husdyrsygdomme, hvis bekæmpelse omfattes af lovgivningen« har i praksis vist sig vanskelig at afgrænse, og behovet for kontrol med sådanne virksomheder er også til stede for så vidt angår andre sygdomme end smitsomme husdyrsygdomme, samt sygdomme hvis bekæmpelse ikke omfattes af lovgivningen, herunder eksotiske sygdomme, der ikke hidtil er forekommet her i landet.

Forbudet i § 18, stk. 1, bør derfor udvides til alle husdyrsygdomme, men med en vis overgangsperiode for laboratorier, der ved lovens ikrafttræden udfører undersøgelser, hvortil der ikke efter de gældende regler kræves tilladelse.

Kravene til et laboratorium for at opnå godkendelse vil være afhængige af, hvad det er for sygdomme, som laboratoriet ønsker at undersøge.

For visse sygdomme gælder imidlertid, at konstatering af sygdommen vil udløse restriktioner af stor økonomisk betydning både for besætningsejeren og for det offentlige. Konstatering af disse sygdomme bør derfor ske på offentlige laboratorier, og private laboratorier vil ikke kunne påregne at få tilladelse til at stille den endelige diagnose for sådanne sygdomme.

I dyrlægelovens § 7 a, stk. 2, er en bestemmelse om, at en dyrlæge kan ordinere lægemidler på grundlag af en diagnose, stillet af et statsligt eller et i henhold til § 18, stk. 1, godkendt laboratorium.

En forsvarlig lægemiddelordination må hvile på den ordinerende dyrlæges kendskab til besætningen og til sygdommens udbredelse i besætningen, og en laboratorieundersøgelse af materiale fra det eller de syge dyr er et supplement til dyrlægens kliniske undersøgelse, men bør ikke være det eneste grundlag for lægemiddelordinationen, idet et laboratoriums mulighed for at stille den rigtige diagnose er afhængig af det materiale, der er udtaget og indsendt til undersøgelse.

Dyrlægens besøg vil ofte være nødvendig for vurderingen af sygdommens udbredelse i besætningen og dermed for vurderingen af det kvantitative behov for medicinbehandling.

Det foreslås derfor fastsat, at udlevering og receptordination af lægemidler som hovedregel skal ske på grundlag af den ordinerende dyrlæges diagnose efter en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse, og at undtagelse herfra forudsætter, at dyrlægen har et nøje kendskab til besætningen og besætningsejeren.

Autorisation som dyrlæge giver blandt andet ret til at ordinere og distribuere receptpligtige lægemidler til dyr.

I dyrlægelovens § 15 er allerede fastsat bestemmelser om, at retten til at ordinere euforiserende stoffer i visse tilfælde kan fratages en dyrlæge.

En dyrlæge kan imidlertid også ordinere andre lægemidler i strid med gældende bestemmelser, og således at der opstår risiko for misbrug af lægemidlerne til skade for kvaliteten af levnedsmidlerne og for eksporten heraf. Det skønnes derfor nødvendigt at indføje en bestemmelse i dyrlægeloven om, at man kan fratage sådanne dyrlæger retten til at ordinere eller udlevere lægemidler til dyr, såfremt de har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelserne om dyrlægers ordination, distribution eller dispensering af receptpligtige lægemidler til dyr. Et forslag herom er medtaget som § 11 a.

I dyrlægelovens kapitel VII er fastsat bestemmelser om fratagelse af autorisationen som dyrlæge. I en række tilfælde er overtrædelserne imidlertid så åbenlyse, at dyrlægen på forhånd erkender, at autorisationen vil blive frataget ham.

Det er derfor hensigtsmæssigt, at der fastsættes bestemmelser i loven, således at dyrlægen selv, og uden den i loven fastsatte omstændige procedure, over for veterinærdirektoratet kan fraskrive sig autorisationen.

Det er imidlertid ikke altid nødvendigt, at en dyrlæge fraskriver sig rettigheden til at udføre alle funktioner, der kræver autorisation som dyrlæge. Der kan således være tale om fraskrivelse af retten

til at ordinere euforiserende stoffer i lighed med bestemmelsen i lægelovens § 5 c, eller retten til at udøve dyrlægepraksis, men hvor dyrlægen da kan udøve andre funktioner af administrativ eller kontrolmæssig art, der forudsætter autorisation som dyrlæge.

Landbrugsministeriet har ved bekendtgørelse nr. 395 af 25. august 1972 om forbud mod antibiotika og kemoterapeutika i kød og slagteaffald fra husdyr samt i mælk og æg og bekendtgørelse nr. 496 af 28. september 1978 om begrænsning i anvendelse af lægemidler til husdyr fastsat bestemmelser, der skal forhindre uønskeligt indhold af lægemidler i fødevarer til mennesker.

I en række tilfælde har det imidlertid vist sig vanskeligt, når der konstateres lægemidler i mælk eller kød, at bevise, hvem der er ansvarlig for det konstaterede indhold af uønskede stoffer. Der er bl. a. tale om situationer, hvor det nok kan bevises, at der har været lægemidler i kød, mælk eller æg, fra den pågældende besætning, men det ikke kan bevises, at ejeren eller brugeren har været vidende herom eller har gjort sig skyldig i uagtsomhed ved at levere dyret, mælken eller æggene. Der kan også være tale om tilfælde, hvor det er en medhjælper, der i den konkrete situation må antages at være skyld i tilblendingen af lægemidlet. Det vil imidlertid typisk være ejeren eller brugeren, der opnår en økonomisk fordel, såfremt indholdet af forbudte lægemidler ikke konstateres. Da det samtidig må anses for nødvendigt at konstaterede overtrædelser af forbudene mod lægemidler i levnedsmidler altid straffes, skønnes det nødvendigt at der skabes hjemmel for, at ejeren eller brugeren kan straffes, uanset om han var vidende om medicinindholdet eller ikke, dvs. objektivt ansvar. Straffen vil være bøde, og der vil ikke blive krævet idømt straf, såfremt den ansvarlige ingen mulighed har haft for at forhindre lovovertrædelsen, f. eks. i force-majeure situationer, eller såfremt den pågældende på grund af bevidstløshed, sindssyge, åndssvaghed eller lignende tilstand ikke har været ansvarlig for driften af ejendommen.

Af forannævnte årsager bør samtidig fastsættes, at der, i det omfang lovgivningen i øvrigt tillader drift af landbrugsejendomme i selskabsform og dyrlægegerning i selskabsform, kan pålægges selskabet ansvar for overtrædelse af bestemmelserne om indhold af medicin i kød, mælk og æg. Bødestrafpen bør imidlertid ikke kunne omsættes til forvandlingsstraf af hæfte i de nævnte situationer.

Som det fremgår af foranstående, vil det være veterinærdirektoratet, der skal autorisere dyrlæger fra andre EF-lande, der ønsker at etablere sig i

Danmark, samt modtage anmeldelser fra dyrlæger, der vil udøve tjenesteydelser her i landet.

I henhold til artikel 14 i direktiv 78/1026 skal enhver medlemsstat give dyrlæger fra de andre medlemsstater oplysning om veterinærlovgivningen i landet og de erhvervsetiske regler, og der kan i den forbindelse oprettes informationskontorer. Det er tanken at denne informationsvirksomhed ligeledes skal henlægges til veterinærdirektoratet, dog for så vidt angår oplysning om de erhvervsetiske regler i samarbejde med Den danske Dyrlægeforening.

De årlige merudgifter ved autorisation af dyrlæger og modtagelse af anmeldelser om udøvelse af tjenesteydelser, samt ved udarbejdelse og udsendelse af informationsmateriale forventes ikke at overstige 100.000 kr. Der påregnes ikke ansat yderligere heltidsansat personale. Forslaget påregnes ikke at medføre øgede udgifter for andre offentlige myndigheder eller erhvervslivet.

Der er indhentet udtalelser over lovforslaget fra Landbrugsrådet, De samvirkende danske Landboforeninger, Danske Husmandsforeninger, Den danske Dyrlægeforening, Det veterinære Sundhedsråd, Veterinærdirektoratet, Miljøministeriet og Undervisningsministeriet, der har kunnet tiltræde principperne i lovforslaget.

Bemærkninger til de enkelte

ændringsforslag

Til § 1

Til nr. 1

Bestemmelsen i § 4, stk. 2, ændres, således at der ikke kræves autorisation for en dyrlæge fra et andet EF-land, der alene udfører en tjenesteydelse her i landet. Der kræves imidlertid normalt anmeldelse til veterinærdirektoratet, forinden tjenesteydelsen udføres.

Ændringen af § 4, stk. 3, skyldes ønsket om at præcisere, at veterinærstuderende på nærmere fastsatte betingelser midlertidigt kan bistå ved kødkontrollen og eventuelt på et senere tidspunkt midlertidigt bistå de praktiserende dyrlæger.

Til nr. 2

Bestemmelserne i stk. 1-3 medfører ingen større ændring i forhold til de gældende regler, dog kan autorisationen for personer, der har taget veterinærksamen i udlandet gøres tidsbegrænset, eller der kan fastsættes begrænsninger i autorisationen.

For så vidt angår dyrlæger fra de øvrige EF-lande, er det hensigten med hjemmel i stk. 4 at

F.t.l. vedr. veterinærvesenet m.v.

fastsætte de nødvendige bestemmelser, jfr. herved de almindelige bemærkninger, ved bekendtgørelse i lighed med Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 603 af 17. december 1976 om EF-statsborgeres adgang til udøvelse af lægegerning i Danmark og nr. 195 af 10. maj 1979 om EF-statsborgeres adgang til at udøve virksomhed som sygeplejerske i Danmark. Det følger af bestemmelsens placering, at disse dyrlæger ikke skal opfylde kravene i stk. 3 om sprogkundskaber og om aflæggelse af dyrlæge-løfte.

Det er en selvfølge, at autorisationen som dyrlæge skal tilbagekaldes, såfremt den tilbagekaldes eller bortfalder i hjemlandet.

Til nr. 3

Der søges herved defineret, hvad der skal forstås ved praktiserende dyrlæge. Samtidig fastsættes, at praktiserende dyrlæger skal registreres som sådan i veterinærdirektoratet. Da dyrlægerne registreres i direktoratet, når de autoriseres, forventes bestemmelsen ikke at ville medføre merarbejde af betydning.

Til nr. 4

Pligten til at medvirke ved den offentlige bekæmpelse begrænses til at omfatte de praktiserende dyrlæger; men pligten omfatter også specialpraktiserende dyrlæger og dyrlæger ansat i organisationer m. m.

Til nr. 5

Der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvorefter en forsvarlig lægemiddelordination bør hvile på den ordinerende dyrlæges kendskab til besætningen og sygdomsudbredelsen.

Til nr. 6

Bestemmelsen indsættes af tekniske grunde med henblik på ved revision af de gældende regler om anvendelse af lægemidler m.v. til dyr at kunne udstede alle fornødne bestemmelser med hjemmel i en lov, dyrlægeloven.

Til nr. 7

Ændringen er en følge af den ændrede affattelse af § 5.

Til nr. 8

Bestemmelsen er en følge af den foreslåede § 15 a, hvorefter en dyrlæge kan fraskrive sig retten til at udøve en del af virksomheden som dyrlæge.

Til nr. 9

Der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvoraf fremgår at det er fundet nødvendigt at kunne fratage retten til at ordinere, distribuere og dispensere, såfremt dyrlægen groft tilsidesætter bestemmelserne for ordination m.v. af receptpligtige lægemidler til dyr.

Til nr. 10

Bestemmelsen er alene en teknisk revision som følge af den foreslåede § 11 a.

Til nr. 11

Der henvises til de almindelige bemærkninger om muligheden for, at dyrlægen selv fraskriver sig autorisationen, således at det ikke er nødvendigt at fratage ham denne i henhold til dyrlægelovens §§ 12-13.

Til nr. 12

Ved ændringen udvides bestemmelsen i § 18, stk. 1, således at landbrugsministeriet altid skal give tilladelse til oprettelse og drift af private laboratorier, som erhvervmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af husdyrsygdomme.

Det er dog ikke tanken, at der altid skal gennemføres en dyberegående undersøgelse af de nævnte laboratorier, forinden der gives tilladelse. Det vil imidlertid være en betingelse, at laboratoriet ledes af en autoriseret dyrlæge, og at virksomheden kan udøves på et forsvarligt fagligt grundlag.

Efter forslaget vil det fortsat være muligt for en dyrlæge uden tilladelse at foretage diagnostiske laboratorieundersøgelser på dyr, han selv har under behandling.

De af veterinærdirektoratet i henhold til bekendtgørelse nr. 189 af 24. maj 1962 om bekæmpelse af og kontrol med mastitis hos kvæget, godkendte laboratorier falder ligeledes uden for § 18, stk. 1.

I stk. 3 og 4 er givet hjemmel til at fastsætte nærmere bestemmelser om laboratoriernes indretning og drift og om tilsyn med sådanne laboratorier samt med virksomheder, der fremstiller vacciner og sera.

Til nr. 13

Ved lov nr. 178 af 21. maj 1973 indsattes § 7 a i dyrlægeloven. Forslaget har alene til hensigt at præcisere, at overtrædelse af § 7 a også kan straffes i medfør af § 19, stk. 1.

Til nr. 14

Der henvises til de almindelige bemærkninger om behovet for at indføre objektive bødeansvar og ansvar for selskaber.

Til § 3

Ved § 1, nr. 12, er foreslået en ændring af § 18, stk. 1, i dyrlægeloven, således at laboratorier, der erhvervsmæssigt foretager diagnostiske undersøgelser for andre med henblik på konstatering af hus-

dyrsygdomme, altid skal have tilladelse af landbrugsministeriet.

Det er imidlertid fundet rigtigst, at ikke godkendte laboratorier i en overgangsperiode kan fortsætte i deres hidtidige virksomhed uden tilladelse. Laboratoriet skal dog give landbrugsministeriet oplysning om, hvilke arbejdsområder, der er omfattet af denne virksomhed og om, hvem der leder laboratoriet.

Bilag 1

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

1. § 4, stk. 2 og 3 affattes således:

»Stk. 2. Ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation som dyrlæge i henhold til § 5, stk. 1 eller 2, eller som har adgang til at udøve dyrlægegerning i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4.

Stk. 3. Såfremt behovet for dyrlægehjælp ikke kan fyldestgøres af de autoriserede dyrlæger, kan veterinærdirektoratet efter bemyndigelse fra landbrugsministeriet meddele veterinærstuderende, der opfylder nærmere af veterinærdirektoratet fastsatte studiekrav, midlertidig tilladelse til at bistå autoriserede dyrlæger under udøvelse af dyrlægegerning.«

§ 4

Stk. 2. Ret til at udøve dyrlægegerning og betegne sig som dyrlæge har kun den, der har modtaget autorisation i henhold til § 5, stk. 1.

Stk. 3. Såfremt behovet for dyrlægehjælp under større epizootier ikke kan fyldestgøres af de autoriserede dyrlæger, kan veterinærdirektoratet efter bemyndigelse fra landbrugsministeriet meddele veterinærstuderende, der gennem mindst et år har fulgt den kliniske undervisning, midlertidig tilladelse til i en autoriseret dyrlæges tjeneste at bistå ved bekæmpelsen af epizootien.

2. § 5 affattes således:

»§ 5. Veterinærdirektoratet meddeler efter begæring autorisation som dyrlæge til den, der har bestået veterinæreksamen ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Stk. 2. Veterinærdirektoratet kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået en

uddannelse, som kan sidestilles med den i stk. 1 nævnte uddannelse, autorisation som dyrlæge her i landet. Autorisationen kan gøres betinget af, at den pågældende forinden har fulgt undervisningen i visse fag ved Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole og eventuelt aflagt prøve i disse fag. I autorisationen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af dyrlægegerning, ligesom den kan tidsbegrænses.

Stk. 3. Den, der autoriseres som dyrlæge i medfør af stk. 1 eller 2, skal beherske det danske, svenske eller norske sprog samt aflægge et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 4. Landbrugsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af dyrlægegerning her i landet, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for dyrlæger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 5. Veterinærdirektoratet kan efter erklæring fra Det veterinære Sundhedsråd og Retslægerådet nægte at meddele en dyrlæge autorisation, såfremt den pågældende må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning på grund af varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sindssygdom, anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol, euforiserende stoffer o. lign. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 6. Landbrugsministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 7. Veterinærdirektoratet offentliggør navnene på dyrlæger, der autoriseres.«

§ 5

Veterinærdirektoratet meddeler efter begæring autorisation som dyrlæge til den, der

a. har bestået veterinæreksamen ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole eller har bestået veterinæreksamen ved Norges veterinærhøgskole, Oslo, kungl. veterinærhøgskolan, Stockholm, eller veterinærmedicinska högskolan, Helsingfors, og har gennemgået et kursus på den kgl. veterinær- og landbohøjskole i overensstemmelse med nærmere af veterinærdirektoratet fastsatte regler eller har bestået eksamen ved en statsanerkendt veterinærhøjskole eller et veterinært fakultet uden for Danmark, Finland, Norge og Sverige og har fulgt undervisningen ved den kgl. veterinær- og landbohøjskole og bestået en prøve i visse fag i det omfang, veterinærdirektoratet fastsætter i hvert enkelt tilfælde, samt behersker det danske, norske eller svenske sprog, og som

b. har aflagt et dyrlægeløfte, hvis ordlyd fastsættes af landbrugsministeren.

Stk. 2. Veterinærdirektoratet kan efter erklæring fra det veterinære sundhedsråd og retslægerådet nægte at meddele en dyrlæge autorisation, såfremt den pågældende må antages at være uegnet til at udøve dyrlægegerning på grund af varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sindssygdom, anden sjælelig svækkelse eller misbrug af alkohol, euforiserende stoffer o. lign. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Landbrugsministeren fastsætter nærmere regler om fremgangsmåden ved meddelelse af autorisation.

Stk. 4. Veterinærdirektoratet offentliggør navnene på dyrlæger, der autoriseres i henhold til stk. 1.

3. I § 7, *stk. 2*, indsættes som nyt *1. pkt.*:

»*Stk. 2.* En autoriseret dyrlæge, der ønsker at udøve de i § 4, *stk. 1*, litra a-c, omhandlede rettigheder, skal registreres i veterinærdirektoratet som praktiserende dyrlæge.«

1. og 2. pkt. bliver herefter 2. og 3. pkt.

4. § 7, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* Enhver praktiserende dyrlæge har inden for det område, hvor han har sit sædvanlige klientel, pligt til at påtage sig veterinært arbejde som et led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene.«

§ 7

Stk. 2. Enhver praktiserende dyrlæge er forpligtet til på begæring at yde den første fornødne hjælp til alvorligt tilskadekomne dyr eller til dyr med smertevoldende sygdomme eller fødselshindringer, når hurtig hjælp efter de foreliggende oplysninger må anses for nødvendig. Har dyrlægen gyldigt forfald, eller kan rettidigt hjælp ydes af en anden, som efter forholdene er nærmere dertil, er dyrlægen dog fritaget for den omhandlede forpligtelse.

Stk. 3. Enhver autoriseret dyrlæge har pligt til inden for sit praksisområde at påtage sig veterinært arbejde som et led i offentlig bekæmpelse af smitsomme sygdomme hos husdyrene.

5. § 7 a affattes således:

»§ 7 a. En dyrlæge må kun udlevere eller ordinere receptpligtige lægemidler til behandling af sygdomstilfælde hos dyr, når han selv har stillet en diagnose for sygdommen.

Diagnosen skal være stillet

- 1) efter en faglig forsvarlig klinisk undersøgelse, som dyrlægen personligt har foretaget af det eller de syge dyr, eller
- 2) efter at dyrlægen har undersøgt materiale fra det eller de syge dyr eller ladet materialet undersøge på et statsligt eller andet dertil af landbrugsministeriet godkendt laboratorium, jfr. dog *stk. 2*, eller
- 3) efter at dyrlægen har gennemgået sygdommens symptomer og forløb med besætningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, jfr. dog *stk. 2*.

Stk. 2. I de i *stk. 1*, nr. 2 og 3, nævnte tilfælde er det en betingelse, at dyrlægen har et sådant kendskab til helbredstilstanden i besætningen og til besætningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på besætningen, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på dette grundlag.«

»§ 7 a. En dyrlæge må kun udlevere lægemidler eller ordinere lægemidler ved recept til behandling af sygdomstilfælde hos dyr under overholdelse af de i *stk. 2-4* fastsatte bestemmelser.

Stk. 2. Som grundlag for udlevering eller receptordination skal foreligge en diagnose, der enten skal være stillet af dyrlægen selv eller skal være stillet af et statsligt eller et i henhold til § 18, *stk. 1*, godkendt laborator-

um efter undersøgelse af indsendt materiale fra det eller de syge dyr.

Stk. 3. Dyrlægens diagnose skal stilles på grundlag af en fagligt forsvarlig klinisk undersøgelse, som han personlig har foretaget af det eller de syge dyr.

Stk. 4. Uanset stk. 3 kan dyrlægen stille diagnosen efter at have gennemgået sygdommens symptomer og forløb med besætningsjeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, eller efter at have undersøgt det forelagte materiale fra det eller de syge dyr, under forudsætning af, at han har et sådant kendskab til helbredstilstanden i besætningen og til besætningsjeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, at de er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på nævnte grundlag.

6. I § 7 b indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Der kan endvidere fastsættes bestemmelser om, at husdyr, der er behandlet med, har indtaget eller optaget lægemidler eller andre biologisk virksomme stoffer ikke må fjernes fra besætningen, og at produkter, der hidrører fra disse husdyr, ikke må anvendes til menneskeføde eller foder. I reglerne kan fastsættes de fornødne bestemmelser til sikring af, at de nævnte dyr og produkter ikke anvendes til menneskeføde eller foder.«

§ 7 b

For at forebygge forekomsten af uønskede rester af lægemidler og andre biologisk virksomme stoffer samt bestanddele eller omsætningsprodukter fra sådanne stoffer i levnedsmidler af animalsk oprindelse kan landbrugsministeren efter forhandling med ministeren for forureningsbekæmpelse fastsætte regler om og herunder begrænse eller helt forbyde anvendelsen af bestemte arter af sådanne stoffer i forebyggende eller helbredende øjemed til husdyr.

7. I § 11, stk. 1, ændres »§ 5, stk. 2« til: »§ 5, stk. 5«.

8. I § 11, stk. 2, indsættes som nyt litra a:

»a. Retten til at udøve virksomhed som praktiserende dyrlæge, jfr. § 7, stk. 2.«
Litra a–d bliver herefter litra b–e.

9. Efter § 11 indsættes:

»§ 11 a. Såfremt en autoriseret dyrlæge eller en dyrlæge, der har adgang til at udøve dyrlægegerning her i landet i henhold til bestemmelser fastsat i medfør af § 5, stk. 4, gør sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af bestemmelser om dyrlægers ordination, distribuering eller dispensering af receptpligtige lægemidler til dyr, kan han fratages de i § 11, stk. 2, litra c–e nævnte rettigheder.

Stk. 2. Fratagelse af rettigheder i henhold til stk. 1 sker for en tid fra 1 til 5 år eller indtil videre.«

§ 11

Såfremt der er grund til at antage, at en autoriseret dyrlæge som følge af mangelfuld sjælstilstand, jfr. § 5, stk. 2, eller på grund af udvist grov uduelighed ikke fremtidig vil udøve sin virksomhed på forsvarlig måde, kan autorisationen fratages ham.

Stk. 2. Under tilsvarende betingelser som anført i stk. 1 kan en dyrlæge fratages følgende rettigheder:

a. Retten til at udføre offentlige forretninger i henhold til de herom gældende bestemmelser samt til at udføre de i henhold til lovgivningen om smitsomme sygdomme hos husdyrene påbudte diagnostiske undersøgelser. Samtidig bortfalder retten til at udstede attester om resultatet af diagnostiske undersøgelser.

b. Retten til at foreskrive lægemidler, der efter apotekerlovgivningen kun må udleveres mod recept.

c. Retten i henhold til apotekerlovgivningen til at distribuere lægemidler.

d. En i henhold til apotekerlovgivningen meddelt ret til at dispensere lægemidler.

10. I § 12, stk. 1, indsættes efter »§ 11«: »eller § 11 a«.

§ 12

Opstår der spørgsmål om fratagelse af rettigheder i henhold til § 11, forelægger veterinærdirektoratet sagen for Det veterinære Sundhedsråd. Forinden rådet tager stilling til sagen, skal det give dyrlægen lejlighed til at udtale sig skriftligt og mundtligt. Er der tale om fratagelse af rettigheder som følge af mangelfuld sjælstilstand, skal sagen endvidere forelægges Retslægerådet.

11. Efter § 15 indsættes:

»§ 15 a. En dyrlæge kan overfor veterinærdirektoratet fraskrive sig sin autorisation eller en eller flere af de i § 11, stk. 2, omhandlede rettigheder. Fraskrivelsen kan være begrænset til at angå ordinerings af euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer. Autorisationen eller fraskrevne rettigheder generhverves, når en fastsat tidsfrist fra fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt generhverves efter ansøgning til veterinærdirektoratet, såfremt der ikke foreligger omstændigheder, der ville kunne begrunde fratagelse af autorisationen eller rettigheder efter § 11 eller § 11 a.

Stk. 2. Såfremt veterinærdirektoratet afslår at tillade generhvervelse af fraskrevne rettigheder, kan afgørelsen påklages til landbrugsministeren, hvis afgørelse efter reglerne i § 13 kan forlanges indbragt for domstolene.

Stk. 3. Bestemmelser i § 14 finder tilsvarende anvendelse.«

12. § 16 affattes således:

»§ 16. Når en dyrlæge mister, fraskriver sig eller generhverver en eller flere af de i § 11, stk. 1 og 2, og § 15, stk. 1, nævnte rettigheder, udsender veterinærdirektoratet i fornødent omfang meddelelse herom. Dog giver Sundhedsstyrelsen apotekerne meddelelse om bortfald, fraskrivelse eller generhvervelse af en dyrlæges ret til at foreskrive receptpligtige lægemidler.«

§ 16

Når en dyrlæge mister eller generhverver en eller flere af de i § 11, stk. 1 og 2, og § 15, stk. 1, nævnte rettigheder, udsender veterinærdirektoratet i fornødent omfang meddelelse herom. Dog giver Sundhedsstyrelsen apotekerne meddelelse om bortfald eller generhvervelse af en dyrlæges ret til at foreskrive receptpligtige lægemidler.

13. § 18 affattes således:

»§ 18. Det er forbudt uden landbrugsministeriets tilladelse at oprette og drive laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af husdyrsygdomme.

Stk. 2. Det er forbudt uden særlig autorisation fra landbrugsministeriet at fremstille vacciner, sera og lignende produkter til fore-

byggelse af husdyrsygdomme eller til behandling af syge dyr. Forbudet gælder dog ikke for statens medicinske og veterinære laboratorier og institutter.

Stk. 3. Landbrugsministeriet kan fastsætte bestemmelser om de i stk. 1 omhandlede laboratoriers indretning og drift, herunder om efter hvilke metoder og arbejdsforskrifter laboratoriet skal foretage sine undersøgelser. Landbrugsministeriet kan endvidere fastsætte nærmere bestemmelser for de godkendte laboratoriers anvendelse af betegnelser, hvori »godkendt«, »autoriseret« eller lignende indgår.

Stk. 4. Veterinærdirektoratet fører tilsyn med de i henhold til stk. 1 godkendte laboratorier og de virksomheder, der opnår autorisation i henhold til stk. 2. Landbrugsministeriet kan fastsætte nærmere regler for udøvelsen af tilsynet, herunder om betaling for tilsynet.«

§ 18

Det er forbudt uden landbrugsministeriets tilladelse at oprette og drive laboratorier, som erhvervsmæssigt påtager sig at foretage diagnostiske laboratoriemæssige undersøgelser for andre med henblik på konstatering af smitsomme husdyrsygdomme, hvis bekæmpelse omfattes af lovgivningen.

Stk. 2. Det er forbudt uden særlig autorisation fra landbrugsministeriet at fremstille vacciner, sera o. lign. produkter til forebyggelse af husdyrsygdomme eller til behandling af syge dyr. Veterinærdirektoratet fører tilsyn med laboratorier, der opnår en sådan autorisation.

Stk. 3. Statens medicinske og veterinære laboratorier og institutter er undtaget fra bestemmelserne i stk. 2.

14. I § 19, *stk. 1*, indsættes efter »§ 7«: »§ 7 a«.

15. I § 19 indsættes efter *stk. 3*:

»*Stk. 4.* Der kan pålægges en virksomheds ejer eller bruger bødeansvar, selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes ham som forsætlig eller uagtsom. For sådant bødeansvar fastsættes ingen forvandlingsstraf.

Stk. 5. For overtrædelser der begås af et aktieselskab, anpartsselskab, andelselskab eller lignende, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.«

§ 19

Den, der overtræder § 4, stk. 2, § 6, stk. 1, 1. punktum, § 7 eller § 18, stk. 1 og 2, eller undlader at efterkomme påbud efter § 8, straffes med bøde.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der undlader at meddele oplysninger, som er afkrævet ham efter § 3, stk. 3, eller § 10, stk. 1. Afgiver han urigtige eller vildledende oplysninger, straffes han med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Stk. 3. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 3

De laboratorier, der ved lovens ikrafttræden har kunnet udøve deres virksomhed uden tilladelse i henhold til § 18, stk. 1, kan uden tilladelse fortsætte deres virksomhed inden for deres hidtidige områder indtil den 1. september 1982. Det er dog en betingelse, at laboratoriet inden den 1. oktober 1980 giver landbrugsministeriet oplysning om hvilke arbejdsområder, der er omfattet af virksomheden, samt om navnet på den ansvarlige leder af laboratoriet. Ansøgning om godkendelse til fortsat virksomhed efter 1. september 1982 skal indsendes til landbrugsministeriet inden den 1. april 1982.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅD

RÅDETS DIREKTIV

af 18. december 1978

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger, omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

(78/1026/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

i henhold til traktaten er enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling på området etablering og tjenesteydelser forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip for national behandling vedrører bl.a. udstedelse af en eventuelt fornøden tilladelse til at optage og udøve virksomhed som dyrlæge samt indmeldelse eller medlemskab af faglige organisationer eller organer;

det forekommer dog tilrådeligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri-udveksling af tjenesteydelser på dyrlægeområdet;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtte, som vil kunne fordreje etableringsvilkårene;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; dette direktiv sigter mod anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som giver adgang til at udøve virksomhed som dyrlæge;

i betragtning af de forskelle, der for øjeblikket består mellem medlemsstaterne med hensyn til dyrlægeuddannelsens form og varighed, er det nødvendigt at fastsætte visse samordningsbestemmelser med det formål at gøre det muligt for medlemsstaterne at foretage en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; denne samordning er gennemført ved Rådets direktiv 78/1027/EØF af 18. december 1978 om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som dyrlæge ⁽⁴⁾;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører en indholdsmæssig ligestilling af de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelser, kun gives tilladelse til at benytte disse på hjemlandets eller det seneste opholdslands sprog;

for at forenkle de nationale myndigheders gennemførelse af dette direktiv kan en medlemsstat foreskrive, at de personer, der opfylder de i dette direktiv krævede uddannelsesbetingelser, sammen med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, der er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet eller det seneste

⁽¹⁾ EFT nr. C 92 af 20. 7. 1970, s. 18.

⁽²⁾ EFT nr. C 19 af 28. 2. 1972, s. 10.

⁽³⁾ EFT nr. C 60 af 14. 6. 1971, s. 3.

⁽⁴⁾ Se side 7 i denne Tidende.

opholdsland, og hvori det attesteres, at disse beviser virkelig er de i direktivet omhandlede;

ved udførelse af tjenesteydelser udgør kravet om indmeldelse i eller medlemskab af faglige organisationer eller organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i værtslandet, ubestrideligt en ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafalde; dog må i så fald tilsynet med den faglige disciplin, der er omfattet af disse faglige organisationers eller organers kompetence, sikres; med henblik herpå bør der med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten åbnes mulighed for at pålægge den begunstigede indberetningspligt over for de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er værtsland med hensyn til udførelsen af tjenesteydelser;

med hensyn til vandel og hæderlighed må der skelnes mellem de krav, der kan stilles til på den ene side den første adgang til erhvervet, og på den anden side dets udøvelse;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som dyrlæge omfatter Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ ikke særlige bestemmelser om, hvilke erhverv der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; de pågældende forskrifter anvendes eller kan bringes til anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige, alt efter hvilken medlemsstat det drejer sig om; udøvelse af virksomhed som dyrlæge er i samtlige medlemsstater betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for dyrlæger; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtagere og som selvstændige i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde dyrlæger, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på virksomhed som dyrlæge.

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR DYRLÆGER

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 78/1027/EØF, og som er anført i artikel 3, ved på sit område at tildele dem samme virkning som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder, for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som dyrlæge.

Når et af de i artikel 3 nævnte eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser er udstedt inden gennemførelsen af dette direktiv, skal det ledsages af en attestation fra de kompetente myndigheder i udstedelseslandet gående ud på, at det er i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 78/1027/EØF.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) i Tyskland:

1. Zeugnis über die tierärztliche Staatsprüfung (bevis for statseksamen for dyrlæger), der udstedes af de kompetente myndigheder;
2. de attestationer fra de kompetente myndigheder i Forbundsrepublikken Tyskland, som bekræfter, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med det i punkt 1 nævnte kvalifikationsbevis;

b) i Belgien:

le diplôme légal de docteur en médecine vétérinaire — wettelijk diploma van doctor in de veerartsnij-kunde of doctor in de diergeneeskunde, udstedt af statens universiteter, det centrale bedømmelsesudvalg eller af statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning;

c) i Danmark:

bevis for bestået kandidateksamen i veterinærvidenskab (cand.med.vet.) fra Den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole;

d) i Frankrig:

le diplôme de docteur-vétérinaire d'État;

e) i Irland:

1. eksamensbevis som Bachelor in/of Veterinary Medicine (MVB);

(¹) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

23. 12. 78

De Europæiske Fællesskabers Tidende

Nr. L 362/3

2. the Diploma of membership of the Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS), udstedt efter aflæggelse af eksamen efter et fuldt studieforløb på en veterinærskole i Irland.

f) *i Italien:*

il diploma di laurea di dottore in medicina veterinaria accompagnato dal diploma d'abilitazione all'esercizio della medicina veterinaria, udstedt af undervisningsministeren på grundlag af resultaterne af den kompetente statslige eksamenskomité's bedømmelse;

g) *i Luxembourg:*

1. le diplôme d'État de docteur en médecine vétérinaire, udstedt af statens eksamenskomité og påtegnet af undervisningsministeren;
2. eksamensbeviser fra en højere veterinærskole, udstedt i et af fællesskabslandene, og som i dette giver adgang til praktikanttjeneste uden at give adgang til at udøve virksomhed som dyrlæge, når et sådant eksamensbevis er anerkendt af undervisningsministeren i henhold til lov af 18. juni 1969 om højere undervisning og anerkendelse af udenlandske eksamensbeviser og grader inden for den højere undervisning, ledsaget af en attestation for praktikanttjeneste med påtegning af sundhedsministeren;

h) *i Nederlandene:*

1. het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd diergeneeskundig examen (eksamensbevis for bestået veterinærmedicinsk eksamen);
2. getuigschrift van met goed gevolg afgelegd veeartsenijkundig examen (eksamensbevis for bestået veterinærmedicinsk eksamen);

i) *i Det forenede Kongerige:*

»the degrees« (eksamensbeviser som):
 Bachelor of Veterinary Science (BVSc.),
 Bachelor of Veterinary Medicine (Vet.MB eller BVet.Med.),
 Bachelor of Veterinary Medicine and Surgery (BVM and S eller BVMS),
 the Diploma of membership of the Royal College of Veterinary Surgeons (MRCVS), udstedt efter aflæggelse af eksamen efter et fuldt studieforløb på en veterinærskole i Det forenede Kongerige.

KAPITEL III

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 4

Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamens-

beviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder samtlige de mindste krav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 78/1027/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt af disse medlemsstater før gennemførelsen af direktiv 78/1027/EØF, vedlagt en attestation, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst 3 på hinanden følgende år i løbet af de 5 år, der går forud for attestationens udstedelse.

KAPITEL IV

BENYTTELSE AF AKADEMISK TITEL

Artikel 5

1. Med forbehold af artikel 13 sikrer de medlemsstater, der er værtsland (i det følgende benævnt »værtsland«), at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2 og 4 fastsatte betingelser, har ret til at benytte deres retmæssige akademiske titel og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland (i det følgende benævnt »hjemland eller seneste opholdsland«), og på denne stats sprog. Værtslandene kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og sted på den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra hjemlandet eller det seneste opholdsland i værtslandet kan forveksles med en titel, som i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som indehaveren ikke har erhvervet, kan værtslandet foreskrive, at indehaveren skal benytte sin titel fra hjemlandet eller det seneste opholdsland i en passende udformning, som dette værtsland angiver.

KAPITEL V

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF RETTEN TIL ETABLERING OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER PÅ DET VETERINÆRE OMRÅDE

A. Særlige bestemmelser om etableringsret

Artikel 6

1. Værtslandet, som af sine egne statsborgere kræver bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland,

og hvori det bekræftes, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til de pågældende former for virksomhed er opfyldt.

2. Såfremt der ikke af hjemlandet eller det seneste opholdsland stilles krav om bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til de pågældende former for virksomhed, kan værtslandet af statsborgere fra hjemlandet eller det seneste opholdsland kræve en udskrift af strafferegisteret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i hjemlandet eller det seneste opholdsland.

3. Såfremt værtslandet har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for adgangen til de pågældende former for virksomhed, kan den underrette hjemlandet eller det seneste opholdsland herom.

Hjemlandet eller det seneste opholdsland undersøger rigtigheden af forholdene. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler værtslandet de slutninger, de drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, som de har udstedt.

4. Medlemsstaterne sørger for, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 7

1. Såfremt der i værtslandet gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om disciplinære sanktioner i tilfælde af grov forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af erhvervet eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender hjemlandet eller det seneste opholdsland til værtslandet de nødvendige oplysninger om faglige og administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, såvel som de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i hjemlandet eller det seneste opholdsland.

2. Såfremt værtslandet, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for udøvelsen af de pågældende former for virksomhed, kan den underrette hjemlandet eller det seneste opholdsland, herom.

Hjemlandet eller det seneste opholdsland undersøger rigtigheden af forholdene. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser,

der skal foretages, og meddeler værtslandet de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 8

Såfremt et værtsland af sine egne statsborgere kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed for adgang til eller udøvelse af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, skal denne stat som tilstrækkelig bevis i så henseende godkende fremlæggelse af det dokument, der kræves i hjemlandet eller det seneste opholdsland.

Såfremt hjemlandet eller det seneste opholdsland ikke kræver dokumentation af denne art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, godkender værtslandet for statsborgere fra hjemlandet eller det seneste opholdsland en attestation, der er udstedt af en kompetent myndighed i denne stat svarende til attestationerne i værtslandet.

Artikel 9

De i artikel 6, 7 og 8 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være mere end 3 måneder gamle.

Artikel 10

1. Proceduren for godkendelse af den begunstigedes adgang til de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 6, 7 og 8 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest 3 måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende, med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 6, stk. 3, og artikel 7, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist stilles i bero.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden 3 måneder. Såfremt dette ikke sker, kan den medlemsstat, der er værtsland, drage konsekvensen af de alvorlige og konkrete forhold, den har kendskab til.

Værtslandet fortsætter den i stk. 1 nævnte procedure straks efter modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

Artikel 11

Såfremt et værtsland af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et højtideligt løfte for adgang til

eller udøvelse af en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og såfremt udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra de øvrige medlemsstater, drager denne stat omsorg for, at en passende og dækkende udformning kan forelægges for de pågældende.

B. Særlige bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser

Artikel 12

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere kræver enten en tilladelse eller indmeldelse i eller medlemskab af en faglig organisation eller et fagligt organ med hensyn til adgang til eller udøvelse af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, skal denne medlemsstat fritage medlemsstaternes statsborgere for opfyldelsen af disse krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelser med samme rettigheder og pligter som statsborgerne i værtslandet; han er bl.a. undergivet de disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der er gældende i denne medlemsstat.

Med henblik herpå og som supplement til den i stk. 2 omhandlede erklæring om tjenesteydelser kan medlemsstaterne for at gøre det muligt at anvende de disciplinære bestemmelser, der gælder på deres område, bestemme, at der skal ske enten en midlertidig indmeldelse, der finder sted automatisk, i eller et pro forma medlemskab af en faglig organisation eller et fagligt organ eller en registrering, på betingelse af at disse foranstaltninger ikke på nogen måde forsinker eller komplicerer tjenesteydelsen eller medfører yderligere omkostninger for den, der yder tjenesterne.

Såfremt værtslandet træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående meddelelse herom til den medlemsstat, i hvilken den begunstigede er etableret.

2. Værtslandet kan foreskrive, at den begunstigede afgiver en forudgående erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område. Værtslandet kan i alle tilfælde kræve, at en dyrlæge, der er etableret i en anden medlemsstat, afgiver en forudgående erklæring om en tjenesteydelse, der består i udstedelse af en recept eller en veterinærattest uden undersøgelse af dyrene, for så vidt dette er tilladt ifølge de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser samt de faglige regler i værtslandet.

Værtslandet, som kræver en sådan forhåndserklæring, træffer de nødvendige foranstaltninger til, at denne i givet fald kan dække en række tjenesteydelser, der præ-

steres inden for samme område og gælder for en eller flere modtagere i en given periode, som dog ikke kan overstige et år.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt, efter at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og 2 kan et værtsland af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

- den i stk. 2 omhandlede erklæring,
- en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retsmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, hvor vedkommende er etableret,
- en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som kræves for den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være mere end 12 måneder gamle.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller definitivt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, drager den i givet fald omsorg for, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation inddrages midlertidigt eller definitivt.

C. Fælles bestemmelser om retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

Artikel 13

Såfremt der i et værtsland findes bestemmelser om benyttelsen af den erhvervstitel, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder de i artikel 2 og 4 fastsatte betingelser, den erhvervstitel, som i værtslandet svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for denne titel.

Artikel 14

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at gøre det muligt for de begunstigede at få oplysning om veterinærlovgivningen samt i givet fald om de erhvervsetiske regler i værtslandet.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan medlemsstater, der er værts-

lande, pålægge de begunstigede at tage kontakt med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer hos de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 18, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede i givet fald, i deres egen og i deres klienters interesse, erhverver sig de for udøvelsen af deres faglige virksomhed i værtslandet nødvendige sprogkundskaber.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 15

Værtslandet kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne medlemsstat og omhandlet i kapitel II, samt en bekræftelse på, at den begunstigede opfylder alle de i direktiv 78/1027/EØF fastsatte uddannelsesbetingelser.

Artikel 16

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 18, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i

dette direktiv, og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 17

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 som lønmodtagere udøver eller agter at udøve de i artikel 1 nævnte former for virksomhed.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 2 år efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 19

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 1978.

På Rådets vegne

H.-D. GENSCHER

Formand

RÅDETS DIREKTIV

af 18. december 1978

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som dyrlæge

(78/1027/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved gennemførelsen af den gensidige erkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger, som foreskrevet i Rådets direktiv 78/1026/EØF, af 18. december 1978 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for dyrlæger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser ⁽⁴⁾ gør ensartetheden i uddannelserne i medlemsstaterne det muligt at begrænse samordningen på dette område til at omfatte et krav om overholdelse af mindstenormer og i øvrigt overlade det til medlemsstaterne frit at tilrettelægge deres undervisning;

den i dette direktiv fastsatte samordning af udøvelsesbetingelserne udelukker dog ikke en senere samordning;

den i dette direktiv fastsatte samordning gælder dyrlægers faglige uddannelse; hvad angår uddannelsen skelnes der for øjeblikket i størstedelen af medlemsstaterne ikke mellem uddannelse af dyrlæger, der udøver deres virksomhed som lønmodtagere, og uddannelse af dyrlæger, der virker som selvstændige; det synes derfor nødvendigt for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for erhvervsudøvere i Fællesskabet at udstrække anvendelsen af dette direktiv til også at omfatte dyrlæger, der er lønmodtagere —

1. Medlemsstaterne gør adgangen til og udøvelsen af virksomhed som dyrlæge betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for dyrlæger, som omhandlet i artikel 3 i direktiv 78/1026/EØF, og som yder garanti for, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som dyrlægers virksomhed bygger på;
- b) fyldestgørende kendskab til raske dyrs anatomi og funktioner, til deres opdræt og forplantning, til deres hygiejne i almindelighed samt til deres føde, herunder fremstillings- og opbevaringsmetoder for foder, der opfylder deres behov;
- c) fyldestgørende kendskab til dyrs adfærd og beskyttelse;
- d) fyldestgørende kendskab til årsager, art, forløb, virkninger, diagnoser og behandling af dyresygdomme, hvadenten de betragtes individuelt eller kollektivt, herunder særligt kendskab til sygdomme, der kan overføres til mennesker;
- e) fyldestgørende kendskab til forebyggende medicin;
- f) fyldestgørende kendskab til hygiejne og fremgangsmåder i forbindelse med frembringelse og fremstilling af samt handel med levnedsmidler af animalsk oprindelse bestemt til menneskeføde;
- g) fyldestgørende kendskab til de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser for de ovenfor opregnede områder;
- h) fyldestgørende klinisk og praktisk erfaring under passende tilsyn.

2. Denne veterinære uddannelse omfatter i alt mindst 5 års teoretisk og praktisk fuldtidsundervisning ved et universitet, ved en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau eller under tilsyn af et universitet og omfattende mindst de i bilaget nævnte fag.

⁽¹⁾ EFT nr. C 92 af 20. 7. 1970, s. 18.

⁽²⁾ EFT nr. C 19 af 28. 2. 1972, s. 10.

⁽³⁾ EFT nr. C 60 af 14. 6. 1971, s. 3.

⁽⁴⁾ Se side 1 i denne Tidende.

3. Adgang til denne uddannelse forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver vedkommende adgang til det pågældende studium ved et universitet eller en højere læreanstalt på et tilsvarende anerkendt niveau i en medlemsstat.

4. Dette direktiv udelukker på ingen måde medlemsstaternes mulighed for på deres eget område og efter deres egen lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som ikke er erhvervet i en medlemsstat, adgang til at optage og udøve virksomhed som dyrlæge.

Artikel 2

Dette direktiv finder tillige anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ udøver eller agter at udøve de i artikel 1 i direktiv 78/1026/EØF omhandlede former for virksomhed som lønmodtager.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 2 år efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. december 1978.

På Rådets vegne

H.-D. GENSCHER

Formand

(1) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

BILAG

STUDIEPLAN FOR DYRLÆGER

Studieplanen, som skal føre frem til et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis som dyrlæge, omfatter som et minimum nedenstående fag. Undervisningen i et eller flere af disse fag kan ske inden for eller i forbindelse med de øvrige fag.

A. Grundfag

- Fysik
- Kemi
- Zoologi
- Botanik
- Matematikkens anvendelse i biologien

B. Særlige fag

Gruppe 1: grundlæggende videnskaber

- Anatomi (herunder histologi og embryologi)
- Fysiologi
- Biokemi
- Genetik
- Farmakologi
- Farmaci
- Toksikologi
- Mikrobiologi
- Immunologi
- Epidemiologi
- Deontologi

Gruppe 2: Kliniske videnskaber

- Obstetrik
- Patologi (herunder patologisk anatomi)
- Parasitologi
- Klinisk medicin og klinisk kirurgi (herunder anæstesiologi)
- Klinisk undervisning omfattende husdyr, fjerkræ og andre, dyrearter
- Præventiv medicin
- Radiologi
- Forplantning og forplantningsforstyrrelser
- Sundhedsvæsen
- Veterinær retsmedicin og veterinærlovgivning
- Terapeutik
- Propædeutik

Gruppe 3: Animalsk produktion

- Animalsk produktion
- Fodring
- Agronomi
- Landbrugsøkonomi
- Husdyrs opdræt og sundhed
- Veterinær hygiejne
- Etologi og dyrebeskyttelse

Gruppe 4: Levnedsmiddelhygiejne

- Inspektion af og kontrol med levnedsmidler af animalsk oprindelse
- Levnedsmiddelhygiejne og -teknologi
- Praktisk arbejde (herunder på slagterier og andre steder, hvor levnedsmidler behandles).

Den praktiske uddannelse kan erhverves ved praktikanttjeneste, for så vidt denne sker på heltidsbasis, under den kompetente myndigheds eller det kompetente organs direkte kontrol og ikke overstiger 6 måneder inden for uddannelsens samlede studietid på 5 år.

Fordelingen af den teoretiske og praktiske undervisning på de forskellige faggrupper bør afvejes og samordnes, således at de kundskaber og erfaringer, der er anført i artikel 1, stk. 1, i dette direktiv, kan erhverves på passende måde for at gøre det muligt for dyrlægen at udføre alle sine opgaver.